

Sygn. akt II Ka 318/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Bogdan Kijak (spr.)

Sędziowie: SO Jacek Gacek

SR del. Jerzy Bogacz

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Połomska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bronisława Gruszki

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013r.

sprawy A. W. i K. N.

oskarżonych o przestępstwo z art.305 ust.1 ustawy Prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego K. N.

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 04/04/2013r. sygn. akt II K 780/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne, zwalniając oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego K. N.od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 318/13

UZASADNIENIE

A. W. oskarżony był o to, że:

- w dniu 17 czerwca 2010 r. w J. rejonu (...) będąc odpowiedzialnym jako współwłaściciel firmy (...) Spółka Cywilna, wprowadzał do obrotu gaz w butlach 11 kilogramowych w ilości 5 sztuk, oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym (...), którego nie miał prawa używać,

tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej.

K. N.oskarżony był o to, że

- w dniu 17 czerwca 2010 r. w L. rejonu (...) będąc odpowiedzialnym jako współwłaściciel firmy (...)Spółka Cywilna wprowadzał do obrotu gaz w butlach 11 kilogramowych w ilości 7 sztuk, oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym (...), którego nie miał prawa używać,

tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Na wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w części wstępnej wyroku Sąd Rejonowy dokonał zmiany opisu czynów poprzez zastąpienie słów: „wprowadzał do obrotu” słowami: „dokonywał obrotu”

Wyrokiem z dnia 4.04.2013 r., sygn. II K 780/12 Sąd Rejonowy w Nowym Targu postępowanie karne przeciwko oskarżonym umorzył z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynów, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońca K. N..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego a to art. 1§2 kk, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na przyjęciu, że proceder dokonywania przez oskarżonych obrotu gazem w butlach 11 kg, na których znajdują się trwałe i widoczne, zarejestrowane w Urzędzie Patentowym RP znaki towarowe firmy (...) S.A. stanowi znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu pomimo braku kompleksowego zbadania przez Sąd orzekający zarówno przedmiotowych jak i podmiotowych przesłanek wartościowania czynu w tym w szczególności niezbadania przez Sąd orzekający rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 305 ust. 1 pwp poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że dodatkowe nietrwałe i niestaranne opasanie butli folią samoprzylepną zawierającą informacje o podmiocie ponownie napełniającym butle gazem oraz opatrzenie folią termokurczliwą zaworu butli z logo podmiotu ponownie napełniającego butle obok trwałych i widocznych oryginalnych znaków towarowych – nie rodzi odpowiedzialności osób sprawców takiego obrotu tak niewłaściwie oznaczonym towarem;

wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji pełnomocnik podniósł, iż nie można się zgodzić, by społeczna szkodliwość czynu oskarżonych była znikoma. Podniósł, iż z treści zebranego materiału dowodowego wynika, że zachowanie oskarżonych jest procederem. Powołał się na to, że oskarżeni nie posiadali żadnych praw do znaku towarowego, którym się posługiwali. Podniósł, iż czynności, które podjęli oskarżeni nie mogą prowadzić do ich ekskulpacji.

Obrońca K. N. zarzucając:

- rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 414§1 w zw. z 17§1 pkt 2 kpk polegającą na tym, że sąd umorzył postępowanie w trybie art. 1§2 i 17§1 pkt 3 kpk mimo stwierdzenia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17§1 pkt 2 kpk, że czyn oskarżonego nie wypełnia dyspozycji art. 305 p.w.p., co obligowało sąd do wydania wyroku uniewinniającego,

wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji obrońca K. N. podniósł, iż pisemne motywy zaskarżonego wyroku wskazują na to, że Sąd Rejonowy uznał, że czyn oskarżonego nie zawiera znamion czynu zabronionego z art. 305 p.w.p. Wynika to ze stwierdzeń: oznaczenia na butlach nie mogły wprowadzić przeciętnego odbiorcy w błąd co do pochodzenia towaru; znajdujący się w butlach towar w postaci gazu był oznaczony znakiem towarowym firmy dokonującej jego dystrybucji, jak też z powołania się na orzeczenie ETS. W tych okolicznościach powinien zapaść wyrok uniewinniający.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje są oczywiście bezzasadne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, w sposób zgodny z wymogami art. 7 kpk ocenił wszystkie przeprowadzone i ujawnione dowody. Słusznie też przyjął,

iż stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych jest znikomy. Apelacja pełnomocnika nie przytacza takich okoliczności, które dawałyby podstawę do uznania, że ocena ta jest błędna, zaś obrońca wybiórczo powołując się na fragmenty pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, błędnie zarzucił, że w sprawie doszło do obrazy przepisów postępowania. Pewne zastrzeżenia można mieć jedynie do redakcji pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jednakże mankamenty te nie są tego rodzaju, by mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w poszczególnych apelacjach stwierdzić należy, co następuje.

Oдноśnie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Obraza prawa materialnego zachodzi w przypadku zastosowania niewłaściwej normy tego prawa do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, bądź też w razie postąpienie sprzecznie z obligatoryjnym nakazem lub zakazem tego prawa. W przypadku kwestionowania oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, do obrazy prawa materialnego dochodzi wówczas, jeśli oceniając ten stopień sąd powoła się na okoliczności nie należące do katalogu mierników stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115§2 kk.

Powiązanie powyższych uwag z treścią zarzutów sformułowanych w omawianej apelacji, bez konieczności szerszego jej omawiania pozwala uznać tę apelację za oczywiście bezzasadną. W zarzucie I – autor apelacji nie podniósł, by Sąd Rejonowy dokonał oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu w oderwaniu od kryteriów, czy też sprzecznie z kryteriami tej oceny określonych w art. 115§2 kk, lecz poprzez brak „kompleksowego zbadania przesłanek”. Takie określenie uchybienia mogłoby stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jednakże zarzutu takiego pełnomocnik nie podniósł. Sąd Rejonowy nie stwierdził też, by naniesienie własnych oznaczeń na butlę (...) zwalniało oskarżonych od odpowiedzialności. Postępowanie zostało umorzone z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych, nie zaś z uwagi na przyjęcie, by zachowanie oskarżonych nie wypełniło ustawowych znamion zarzucanych im czynów.

Niezależnie od podstawowych wad omawianej apelacji stwierdzić należy, że przytoczone w uzasadnieniu apelacji pełnomocnika okoliczności, nie dają podstaw do podważenia przyjętej przez Sąd Rejonowy oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych.

Nie można mówić, by w niniejszej sprawie oskarżeni prowadzili proceder, a więc działanie trwające dłuższy czas, charakteryzujące się powtarzalnością zachowań sprzecznych z prawem. Zgodnie z zarzutami oskarżeni jednego dnia dokonywali obrotu (oferowali do sprzedaży) odpowiednio 5 i 7 butli. Trudno takie zachowanie uznać za proceder. Okoliczności sprawy dają podstawę do wnioskowania, że było to działanie jednorazowe – na inne nie przedstawiono dowodów.

Słusznie zauważył pełnomocnik, że bezsporne jest, że oskarżeni nie posiadali uprawnień do dysponowania znakiem towarowym (...). Rzecz jednak w tym, że okoliczność ta w kontekście stopnia społecznej szkodliwości czynu jest bez znaczenia. Gdyby oskarżeni jakiegokolwiek uprawnienia do znaku towarowego (...) posiadali, to prawdopodobnie należałoby wydać wyrok uniewinniający. Sąd Rejonowy tak nie stwierdził, a jedynie słusznie jako jeden z argumentów świadczących o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonych uznał to, że oprócz znaków towarowych (...), butle były oznakowane oznaczeniami innego dystrybutora, a nie wyłącznie (...).

Sąd Rejonowy nie zbadał, jaka była wysokość szkody poniesiona przez pokrzywdzonego, gdyż w istocie jest to niepoliczalne, przy czym z uwagi na liczbę butli szkoda ta jest nikła. Pełnomocnik również nie wskazał jaką szkodę poniósł (...), dlatego też zarzucanie tego Sądowi Rejonowemu jest zabiegiem chybionym.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Oдноśnie apelacji obrońcy K. N..

Jak zaznaczono na wstępie, można mieć pewne zastrzeżenia do pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dotyczą one przede wszystkim używania nie dość jednoznacznych określeń – zwłaszcza w części dotyczącej oceny

prawnej, sugerujących, że oskarżeni nie wypełnili znamion zarzucanych im czynów. W istocie wszelkie argumenty Sądu Rejonowego zmierzały do wykazania, że stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych jest znikomy, a jedynie niektóre sformułowania mogły być mylące.

Przypomnieć jednak należy, iż Sąd Rejonowy wyraźnie stwierdził, że stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych jest znikomy i powołał argumenty na taką ocenę: działanie z zamiarem ewentualnym; oznaczenie butli znakami rzeczywistego dystrybutora gazu, mała ilość butli (k. 476).

Powołanie orzeczenia ETS było zbędne, zwłaszcza w kontekście, w jakim zostało ono użyte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – sugerującym, iż orzecznictwo Trybunału opowiada się za legalnością wykorzystywania opakowań towarów przez innych dystrybutorów niż pierwotny. Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał jednak, że nie ma ono zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem dotyczyło tzw. butli kompozytowych.

Również treść wyroku nie budzi wątpliwości co do charakteru rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy powołał tam przepis art. 1§2 kk, zgodnie z którym nie stanowi przestępstwa czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

W tych okolicznościach nie ma mowy by doszło do obrazy procedury poprzez wydanie wyroku umarzającego postępowanie zamiast wyroku uniewinniającego.

Podejmując próbę podważenia trafności zaskarżonego wyroku pełnomocnik powołał się na okoliczności nie mające znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, zaś obrońca K. N. wnioskuje o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego odwołał się do fragmentów pisemnego uzasadnienia tego wyroku. Z tych też powodów apelacje uznano za bezzasadne w stopniu oczywistym.

Końcowo należy zauważyć, że niewłaściwa jest praktyka zmiany zarzutu. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zmienił zarzut, czyli element umieszczony w części wstępnej wyroku i to na wniosek nie autora aktu oskarżenia, lecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Sąd Rejonowy w rozstrzygnięciu mógł zmienić opis czynu, do czego jest uprawniony, ale nie powinien był modyfikować brzmienia zarzutu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniesionych apelacji i uznając je za oczywiście bezzasadne na podstawie art. 437§1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Ponieważ żadna z apelacji nie została uwzględniona, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624§1 kpk – ze względów słuszności zwolnił oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego K. N. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.